

Utz Claassen, un estrany personatge que a Alemanya ha estat investigat per la fiscalia, és el nou propietari del Reial Club Mallorca. D'ençà que el club està immers en el caos econòmic, els resultats esportius han anat de rota batuda, i actualment és a la segona divisió, lluny dels llocs d'ascens a la primera.

El València Club de Futbol va caure fa uns mesos a les mans del multimilionari de Singapur Peter Lim. El Reial Club Esportiu Mallorca és propietat des de la setmana passada de l'alemany Utz Claassen. No són els únics casos de clubs de futbol controlats per magnats que no són del país. És un fenomen repetit arreu d'Europa. Però no deixa de ser cridaner entre nosaltres. Allò de tenir un equip propietat de gent de la terra sembla que queda reservat als grans que, com el Barcelona, van evitar la conversió en Societat Anònima Esportiva (SAE). No fou el cas del València ni del Mallorca. Quan el club illenc havia de passar a ser SAE, el 1992, un grup liderat pel metge i empresari Miquel Dalmau intentà que tots els seguidors poguessin comprar almenys una acció, i així assegurar que "el Mallorca continuï essent dels mallorquins". Una operació fracassada, la conseqüència de la qual arriba vint-i-tres anys més tard: el club degà de les Illes passa a ser propietat d'un personatge alemany ple de zones d'ombra anomenat Utz Claassen.

Hallo, RCD Mallorca!

Després d'anys d'esperar, finalment l'alemany Utz Claassen s'ha ensenyorit del Reial Club Esportiu Mallorca.

Claassen. Utz Claassen va néixer a Hannover el 1963. Segons el seu currículum diguem-ne oficial, o sigui el que va fer penjar a la pàgina web del Mallorca, és "economista, mànager, executiu, empresari, assessor, científic, autor i publicista". Com és fàcil deduir, la modèstia no és el punt feble del nou propietari de la SAE malloquina.

Es va graduar en economia per la universitat de la seva ciutat natal i, posteriorment, s'hi doctorà en ciències polítiques. A 24 anys començà a treballar en una empresa d'assessoria financera. Hi durà dos anys. El 1989 entrà a Ford Europa. El 1993 passà a fer feina a Volkswagen.

Quatre anys més tard i durant els cinc següents s'encarregà de dirigir una empresa de biotecnologia de la qual sortí el 2003 perquè els propietaris l'acusaren de gestionar-la malament. Aquell mateix any fitxà com alt directiu per l'empresa energètica EnBW. L'oficina de la fiscalia inicià una investigació el 2005 sobre la seva gestió en aquesta societat per suposada falsificació de balanços, la qual va ser tancada sense actuacions judicials el 2006. Així mateix, el 2006 els fiscals obriren una altra investigació per possible tràfic d'influències mitjançant el regal a polítics d'entrades per al Mundial de Futbol d'Alemanya de 2006,

que acabà al cap d'un any sense acusacions. Com a conseqüència de tot plegat el 2007 abandonà abruptament l'empresa.

Entre 2008 i 2009 actuà de consultor per a la firma nord-americana Cerberus, un dels fons internacionals d'inversió *voltor* més coneguts, que adquireixen propietats a països en crisi –per a exemple a Espanya, on el 2008 entrà massivament en el negoci immobiliari a través d'una empresa filial que tenia a un fill de José María Aznar com a conseller delegat.

El 2008 Claassen fundà una empresa, Syntellix, d'investigació de tecnologia mèdica, específicament de nous materials per fer implants, que no sembla gaire rendible atès que el 2013 declarà pèrdues econòmiques.

El 2010 va ser contractat com a director general de Solar Millenium, una societat alemanya d'energia, amb un sou de 100.000 euros mensuals, cotxe d'empresa i guardaespalles, entre d'altres privilegis. Al cap d'uns pocs mesos hagué de renunciar al càrrec, enmig d'una agra polèmica amb la propietat, a la qual reclama –encara ara– als jutjats una indemnització supermilionària. L'agost de

2011 l'Autoritat Alemanya de Supervisió Financera i de Borsa inicià una investigació sobre la gestió de Claassen en aquesta empresa, sota sospita de pagament d'un sobrecost de 29 milions d'euros a una companyia amb seu a Moscou, Bykow, per intentar entrar en el mercat rus.

Amb aquest currículum se li ha de reconèixer que exemplifica com a molt poca gent allò de l'agilitat laboral, alhora que deixa per on passa un rastre notable d'investigacions fiscals i malestar dels seus contractants. Tot plegat projecta, com a poc, zones obscures que, tanmateix, a Mallorca a ningú pareixen interessar. De fet, des de que es va anunciar que adquiria, per 1,5 milions d'euros, les accions que l'han convertit en el propietari del club de futbol, el passat 5 de gener, cap informació sobre aquests inquietants aspectes de la gestió empresarial i/o directiva de Claassen han estat destacats per part dels mitjans illencs. L'únic que preocupa és si amb el nou propietari acabaran cinc anys de desgavells en el si del club.

Els desgavells. Amb l'aprovació de la llei de Societat Anònimes Esporti-

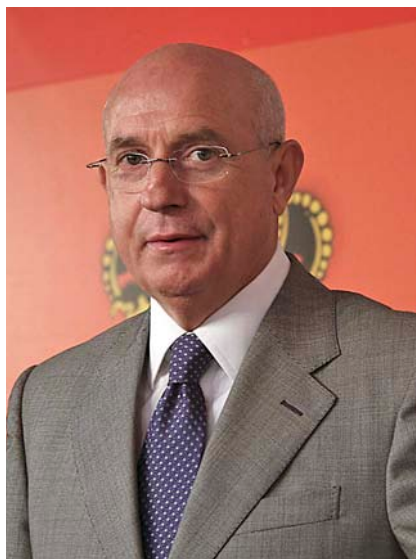
ves, el 1990, el degà del futbol illenc fou un dels equips que no tingué més remei que convertir-se en aquest tipus d'empresa en un termini de dos anys. Així ho va complir el 1992. En aquell moment el metge i empresari mallorquí -copropietari d'una de les clíniques privades més famoses de l'illa- Miquel Dalmau (1940-2010) es posà al front d'un grup d'aficionats que volien ampliar la base social de la propietat del club tant com fos possible. A tal efecte idearen una operació, finançada amb baixos interessos per la Caixa d'Estalvis Sa Nostra, perquè tot aquell *barralet* -nom popular tradicional que es donava als seguidors mallorquinistes, avui ja molt poc usat- que volgués pogués convertir-se en accionista de la SAE, encara que fos amb un sol títol i a canvi de pocs doblers. En una entrevista concedida aquell any a aquest setmanari, Dalmau imaginava que la majoria dels socis es farien accionistes i assegurava que així compliria, ell i els altres promotors de la idea, l'objectiu que s'havien imposat: que “el Mallorca segueixi essent dels mallorquins”. Fou un fracàs absolut. El nombre d'accio-

nistes va ser molt petit. El metge i la resta de pocs empresaris nadius que s'havien embarcat amb l'aventura no tingueren altre remei que posar tots els doblers necessaris, sovint acudint a deutes bancaris, i quedar-se amb el control de la SAE. Però no era allò el que havien imaginat. Entre el desecís, les diferències entre ells i les dificultats econòmiques els resultà impossible mantenir la propietat. Posaren el club a la venda. No obstant ningú el volia. Fins el 1995 no trobaren comprador. L'adquirí indirectament Antonio Asensio, l'empresari català de la comunicació, a través d'una empresa al capdavant de la qual formalment hi apareixia qui aleshores era el famós metge de la televisió -feia un programa a Antena 3- Bartolomé Beltrán, nascut al mallorquí poble de Campanet. Durant tres anys ocupà el càrrec de president, que abandonà el 1998. Va ser substituït per l'arquitecte Guillem Reynés, com a president merament decoratiu, mentre que un jove gerent, Mateu Alemany, era qui controlava l'empresa. El mateix Alemany assumí la presidència el 2000. La mort d'Asensio, amb només 54 anys, el 2001, omplí d'incerteses el futur del Mallorca. Durant els següents quatre exercicis Alemany es mantingué al capdavant del club, però la família Asensio finalment decidí, el 2005, vendre la SAE a un conegut promotor immobiliari mallorquí, Vicent Grance.

El 2008 el grup d'empreses de Grande, anomenat Drac, entrà en concurs de creditors. A partir d'aleshores el Mallorca caigué en una endimoniada espiral empresarial que el portà també al concurs de creditors el 2010 perquè no podia fer front a les obligacions de pagament. Abans, però, l'administració judicial de les empreses de Grande havia forçat la venda de la propietat futbolística. Així fou com Mateu Alemany es convertí el 2009 en propietari d'unes accions extremadament devaluades. Desfer-se'n de les quals, i guanyar-hi el màxim possible de diners, fou el seu objectiu des del primer moment. Després d'un parell de rocambolescos intents fallits, a la fi el 2010 un grup liderat per Llorenç Serra Ferrer, un nom mític del mallorquinisme -antic entrenador del club i també del Barça i del Betis, entre d'altres-, es va fer amb el control de la majoria de

La gestió de Vicent Grande deixà el Mallorca gairebé en la ruïna. Llorenç Serra el comprà el 2010, però el llast econòmic ha estat massa pesat.

títols de l'empresa. Tothom el va rebre com el salvador del Mallorca, després dels anys desastrosos de Grande. Però la realitat fou una altra. Molt diferent.

L'assalt de Claassen. La situació econòmica que es va trobar Serra Ferrer fou més que desastrosa, cataclísmica. Tant ho era, així, com que l'estiu d'aquell any la UEFA -Unió Europea de Futbol Associat- expulsà l'equip de la segona competició continental, l'anomenada *Europe League*, per mor dels deutes. Els quals portaren la SAE el mateix 2010 a demanar entrar en concurs de creditors, perquè no podia fer front als més de 80 milions d'euros que devia.

Enmig del procés judicial per evitar la ruïna i el tancament, el club es veié obligat a vendre els seus millors jugadors a preu d'ocasió. Amb el resultat que és fàcil imaginar: el panorama esportiu s'anà enfosquint. De la cinquena posició -a un punt de la *Champions*- de juny de 2010, quan va ser expulsat de l'*Europe League*, passà a lluitar per no baixar a segona divisió al cap d'un any, igual que passà a la lliga següent, la que acabà el 2012. Ho aconseguí en les dues ocasions, però pels pèls. El 2013 arribà el drama. El juny d'aquell any segellava el descens. Els directius, amb Serra Ferrer al capdavant, veneren la idea que era un accident i que el retorn a primera estava assegurat. Doncs no: amb prou feines evità el descens a Segona B en el campionat posterior. El desànim es va fer general entre la massa de seguidors. A la temporada present, 2014-2015, l'equip no atreu a Son Moix més de 5.000 persones per partit, i com a molt. I per si faltava quelcom, els ingressos per drets televisius estan en el mínim, les entrades per publicitat són minses i ha de fer front d'ençà el 2012 a un pagament d'uns quatre milions d'euros cada any, fins el 2022, com a conseqüència de la resolució positiva del concurs de creditors amb una quitança del 50% del deute a tornar, que eren uns 80 milions i quedaren en uns 40.

Els mals resultats esportius provocaren l'enverinament de les relacions entre els principals accionistes. Les bregues es convertiren en norma ja el 2011, de resultes de les quals la família Nadal -de l'ex jugador del Mallorca i del Barça Miquel Àngel i del seu nebot, el famós tennista Rafel- va vendre les seves accions aquell any. A poc a poc, un desconegut Utz Claassen, que havia comprat un 10% dels títols el novembre de 2010, començà a adquirir més i més importància mediàtica així que agafava pes al si de la SAE gràcies al fet que s'alià amb altres petits accionistes que tenien aproximadament un 20% més de títols.

Des del primer moment resultà un personatge exòtic i atractiu per als mitjans locals. Sobretot perquè era agraït a l'hora de donar titulars: no dubtava gens ni mica a dir a tothom que li preguntava què volia fer en el club del qual aspirava a ser el propietari únic. Cosa que tothom s'agafava de per riure. Però durant el 2012, gràcies a l'hàbil estratègia de compra de petits paquets d'accions i

d'aliances amb altres propietaris minoritaris, arribà a controlar un creixent nombre de títols que el 2013 eren quasi el 45% del total. Així es perfilaren tres grups de propietaris: el de Serra Ferrer, amb el 45%, el de Claassen i els seus aliats una mica menys per sota i Gabriel Cerdà amb un poc més del 5%.

Durant els darrers dos anys s'han anat aliant i traint entre ells sense parar. Les males relacions han provocat un enfilall de bregues entrecruades entre tots degudament explicades fins al més mínim detall pels mitjans de Palma. Fins i tot han arribat als jutjats: l'alemany hi portà Serra Ferrer el 2012 per presumpta estafa en la venda del paquet d'accions que inicialment adquirí. No s'acceptà a tràmit, però, la denúncia perquè "no té fonament" i "no respon més que a la mala fe", segons el jutge. Un episodi que dona idea de com eren els consells d'administració i de l'odi que s'han arribat a tenir els tres mútuament. Més d'un pic els consells acabaren a crits, insults i pegant portades. El desvarieig va tenir l'estiu de 2013 un altre moment

estel·lar. Serra contractà el juliol l'exjugador de Mallorca i del Barça Miquel Soler com a entrenador i una setmana abans de començar el campionat, a finals d'agost, l'aliança entre Cerdà i Claassen revocà el nomenament. Així eren les coses. Un caos absolut.

Mentrestant, l'equip ha continuat fins ara en aquesta temporada, immers en una situació esportiva delicada, lluny dels llocs que donen esperances de pujar a primera divisió. Entre aquest fet i els espectacles que protagonitzen Serra, Claassen i Cerdà, molts seguidors han perdut la paciència. Sovintegen pintades a Son Moix contra els tres accionistes. La tensió ambiental ha aconsellat al trio de no aparèixer últimament per la llotja presidencial, no fos cosa que qualcun d'ells rebés quelcom més que insults i xiulets.

La insostenible situació entre els propietaris i la mala campanya esportiva va portar Serra Ferrer a una situació límit. Necessitava desfer-se com fos de les accions. Els rumors el situen aviat en el Betis, però per això primer s'havia de

treure de sobre el Mallorca. Com que durant dos anys havia intentat vendre'l i no trobava a qui, arribà un punt que s'estimà més malvendre al seu pitjor enemic que mantenir la propietat.

A la fi, malgrat la pèssima relació personal, Claassen i Serra iniciaren negociacions per la compra-venda el mes de novembre passat; això sí: a través d'advocats intermediaris. El mateix mes l'alemany comprà els títols dels seus aliats, posant-los a nom de l'esposa, i així consolidà el control del poc menys del 45% dels títols que ja controlava. Després d'un mes llarg de negociacions, el 5 de gener de matí el mallorquí i el germànic signaren l'operació. A migdia es feia públic. Utz Claassen passava a ser des d'aquell moment el propietari del 94,8% de les accions. Amo i senyor del Mallorca, en fi. Tenint en compte la biografia del personatge, el futur del club de futbol degà de les Illes, que el 2016 hauria de complir un segle, és una incògnita.

Miquel Payeras

ara lleida 25 anys

Diputació de Lleida
Patronat de Turisme

On la neu és més que neu...

CULTURA

Baqueira Beret
Boí Taüll Resort
Port del Comte
Espot Esquí
Port Ainé
Tavascan
Tuixent-La Vansa
Virós-Vallferrera
Aransa
Lles de Cerdanya
Sant Joan de l'Erm

NOVA APP
aralleida365
aralleida.cat

Participa al concurs
#neu1415
aralleida.cat/concursneu

[f](#) [t](#) [yt](#) [p](#) [i](#) [o](#)

Sant Climent de Taüll (Vall de Boi, Alta Ribagorça)
/ Francesc Tur